

BUCCINUM UNDATUM (L.) VAN EEN VREEMDE VINDPLAATS

Op 4 oktober 1963 kreeg het zeeaquarium te Delfzijl van een garnalenvisser een nog levende manlijke hondshaai (Scyllirhinus caniculus L.) van 65 cm lengte, welke in de Eems was gevangen, ten geschenke.

Zoals helaas maar al te dikwijls het geval is met dergelijke giften, is er alvorens de dieren in het aquarium aanlanden - zij het goed bedoeld - reeds zoveel mee omgesold, dat de dieren weinig anders overblijft dan dood te gaan. Zo ook in dit geval.

Indien er tijd en gelegenheid voor gevonden kan worden, worden deze dieren door ons onderzocht op hun maaginhoud. In de maag van dit exemplaar vonden we 9 opercula van Buccinum undatum, variërend in lengte van 17 mm tot 26 mm. Globaal genomen kon aan een aantal levend verzamelde wulken worden waargenomen, dat de lengte van het operculum ongeveer het 1/4 deel van de schelphoogte uitmaakt. Een aan de hand van dit gegeven gemaakt schatting van de grootte van de schelp van het grootste exemplaar, leverde een lengte op van circa 9 à 10 cm.

Aangenomen dat haaien in het algemeen een prooi van een behoorlijke omvang naar binnen kunnen werken, lijkt het ons toch totaal onmogelijk dat dit dier in staat is geweest om een prooi van een dergelijke omvang te consumeren. Bovendien werden geen schelpresten gevonden.

Naar alle waarschijnlijkheid mag dan ook worden aangenomen, dat de vis de kruipende slakken - wij konden aan levende wulken waarnemen dat zij enige tijd nodig hebben om zich in hun schelp terug te trekken - heeft overvallen en de lichamen buiten de schelpopening heeft afgebeten en ingeslokt. Zo konden de opercula in de haaienmaag belanden, waar ze door de maagsappen niet werden verteerd.

A.K.S.